

Mi történik velünk? Tagjai vagyunk-e a politikai nemzetnek, mint azt a nemzetiségi törvény kimondja, vagy nem? Hazánk-e nekünk is a Magyarország, mint hittük eddig, vagy egyszerűen csak „elemek” vagyunk, mégpedig nem kíváncsiak?

Ezer jel mutat erre. Én mégis igennel felelek a haza voltra, még akkor is, ha százszámra szaladtak világgá testvéreink. Nem tagadom e jogukat, hisz nincs idejük kivárni évtizedeket, míg gyermekeik és unokáik, dédunokáik minden téren felzárkózhatnak a többségi társadalomhoz, és emberhez méltó módon élhetnek.

Aki ma él, az ma él. Annak ma kell ennie, laknia, dolgoznia. A pária létből elég volt, ha évszázadokig tartott, akkor is! A magyarság milliói is szegények, és ijesztőek az emberek, a családok jövedelmi különbségei, körülményei. Közöttük és köztünk is vannak, akik meggazdagodtak. Ki érdeme szerint, ki nem egészen tiszta eszközökkel.

A többség azonban nagyon nehezen él, s ha a rezsivel adós marad, nem feltétlenül gazembersége okán teszi, hanem mert nincs jövedelme, vagy az nem éri el a nyugati színvonalú rezsiköltségeket sem, amelyeket ma a lakosságnak fizetnie kell. És akkor még hol van a megélhetéshez, a gyerekek iskoláztatásához szükséges összeg! ...

Az ember méltósága elvehetetlen, ha oly sokan s oly sokszor próbálják is megfosztani attól. A hajléktalan, a gyenge, a beteg méltósága is Istentől való. Lányai, a Teréz anyák, s a Teréz anyák lányai mindig újra és újra születnek, s elődeik nyomába lépve teljesítik hivatásukat. De itt nem ezt tartom megoldásnak, nem erre gondolok most, hanem roma öntudatunkra, ötletességünkre, élelmességünkre, a fejünkre, s a két kezünkre hivatkozom.

Világgá futás helyett ezeket kell (kellene) használnunk, hisz ne tagadjuk, a mi torkunk is elszorul, nemcsak a cigány himnusz, hanem a magyar himnusz hallatán is. S nekünk is megdobogtatja szívünket a Szózat. S ettől nem sérül cigányságunk. Igenis, a mi értékeink gazdagítják a magyarságét, a magyarságé a miénket. Sorsunk összeköt bennünket, s nem szabad világgá szaladnunk, vagy itthon önként szegregálódnunk...

De nézzünk a lelkünkbe, mi hibátlanok vagyunk? Egységesek vagyunk? Nem, s illúziót kerget,

## A mi Hazánk is...

Írta: Rostás - Farkas György

2013. február 05. kedd, 19:25 - Módosítás: 2013. február 05. kedd, 19:53

---

aki azt hiszi, hogy mindez máról holnapra megváltoztatható. Tudósaink, romológusaink, szociológusaink és politológusaink egyre jobban gazdagítják a rólunk szóló ismereteket, s olyat is ki-ki mondanak, ami nem a felszín, hanem a mély, a lényeg. Eredményes gyógyítás pedig csak helyes baj megállapítással lehet. Ezen kell dolgoznunk, együtt a nem romákkal.

Nem mintha azt állítanám, hogy minden rendben van körülöttünk. Nagyon is sok a gondunk, bajunk. Főként a munkalehetőségek hiánya gyötör bennünket, még ha a közmunka lehetőség bővül is. De a remény nem hagy el a legzordabb időkben sem. Hisz a Nap ránk is ugyanúgy sugárzik, itt, e nem mindig barátságos, de mindig mindenkor szeretett, kis Hazánkban.